

Mötet med Elin

Det var svårt att nå land, för stenarna i strandkanten var faktiskt före mig. Jag hoppade ändå iland och fick simma för att komma ombord igen.

Under mina försök att hitta ett bättre ställe smög sig Elin in i viken och la sig elegant på svaj. Inspirerad av henne la jag ut två ankare i fören och blev fången i båten, då jag saknade en jolle. Att gå iland kunde vänta till nästa dag- Allt fanns ombord och närheten till Elin kändes angenäm. Lagade mat, skrev några brev och kunde glädjas åt sommarens vackra kväll.

Dagen därpå var det två livliga hundar ombord på Elen, som hade bestyr i land och jag frågade om jag kunde få lift.

En vacker jaktkanot förde mig in till stranden. Jag kunde posta mina brev och uppsöka de smultronställen jag har på Nämndö.

Den vänliga skepparen undsatte mig än en gång med sin vackra fölgebåt, och jag passade på att fråga om Elin var så gammal som hon såg ut.

Det var hon inte för han hade byggt henne själv.

Och en historia från drottning Kristinas tid började. En storm hade

skövlat ett antal lärkträd, som hon planterat i Hagaparken och nu finns i Elins skrov.

Det var en förmån att få träffa Karl-Erik Leeb, som ensam givit oss en fishing smack, som ser ut att vara byggd på 1800-talet.

Dottern Elin kunde kanske säga båt samtidigt med kölsträckningen.

Olof Frenzel